

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: V.V.**, nar. ..., státní příslušnost Ukrajina, v České republice bytem ..., zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 8. 2016, čj. MV-100387-4/SO-2016,

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Předmět řízení

Žalobkyně se žalobou ze dne 31. 8. 2016 domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 1. 8. 2016, čj. MV-100387-4/SO-2016, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 31. 5. 2016, čj. OAM-1690-19/ZR-2015, podle kterého byl dle § 87f odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), ukončen přechodný pobyt žalobkyně na území České republiky (výrok I.) a dle § 87f odst. 3 zákona o pobytu cizinců

byla žalobkyni stanovena lhůta k vycestování z území České republiky do 30-ti dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí (výrok II.). Žalobkyně v žalobě požadovala přiznání náhrady nákladů řízení.

II. Žaloba

Žalobkyně namítala, že žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, její rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně je přesvědčena, že v tomto smyslu pak žalovaná rovněž opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyplývá ze zásady materiální pravdy, deklarované na zákonné úrovni v § 3 správního řádu. Zároveň nelze též přehlédnout, že napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy základní zásady činnosti správních orgánů deklarované v § 2, § 3 a § 4 správního řádu.

Žalobkyně uvedla, že žalovaná nedostatečně přezkoumala zákonnost napadeného prvoinstančního rozhodnutí v rozsahu požadovaném správním řádem na činnost odvolacího správního orgánu. Žalovaná v podstatě toliko aprobejuje prvoinstanční rozhodnutí a současně bagatelizuje důvodnost odvolacích námitek, přičemž s většinou odvolacích námitek se žalovaná vypořádává velmi stručně a dle žalobkyně tak její rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti.

Žalobkyně poukázala na naprosto nedostatečné zjištění skutečného stavu věci správním orgánem I. stupně, které následně žalovaná svým potvrzujícím rozhodnutím aprobevovala. Rozhodnutí prvostupňové a rozhodnutí žalované tak nedostálo požadavkům vyplývajícím ze zásady materiální pravdy, deklarované na zákonné úrovni v § 3 správního řádu, tedy nebyl zjištěn skutečný stav věci bez důvodných pochybností.

Žalobkyně dále namítala, že správní orgán I. stupně nerozhodoval dle právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu. Správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí dne 31. 05. 2016 a pobyt žalobkyni ukončil dle § 87f odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, když přitom toto ustanovení v rozhodném znění neupravuje důvod pro ukončení přechodného pobytu, nýbrž naopak upravuje výjimku z důvodů pro ukončení pobytu, které jsou upraveny v § 87f odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně má za to, že tato zásadní vada, která nebyla napravena v rámci odvolacího řízení a tedy žalovanou aprobevována, je natolik významného charakteru, že způsobuje nezákonnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, neboť výrok rozhodnutí neodpovídá obsahu odůvodnění.

Žalobkyně také namítala rozpor napadeného rozhodnutí s právem Evropské unie, neboť je v naprosto zřetelném rozporu s účelem a smyslem Směrnice Rady Evropské unie 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „*Směrnice 2004/38/ES*“), neboť je to právě tato směrnice, z níž pramení tento pobytový status a jeho implementace do českého právního řádu. Netřeba jistě připomínat, že zákon o pobytu cizinců je nutné v souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora EU vykládat „eurokonformně“ na základě doktríny tzv. nepřímého účinku, tedy vykládat zákonná ustanovení vždy ve světle účelu směrnice. Žalovaná sice v napadeném rozhodnutí uvádí, že správní orgán I. stupně přistoupil správně k eurokonformnímu výkladu, když nedošlo výkladem správního orgánu I. stupně k rozporu s účelem směrnice, avšak žalobkyně se domnívá, že opak je pravdou. Provedený výklad je v rozporu s účelem a smyslem Směrnice 2004/38/ES, ta totiž požaduje, aby byl zachován pobyt osob v situaci, v jaké je právě žalobkyně.

Žalobkyně dále uvedla, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou zcela zjevně nepřiměřená, pokud jde o dopad do soukromého a rodinného života. Správní orgán I. stupně se otázkou přiměřenosti nezabýval dostatečně a žalovaná pak jeho nesprávné a nezákonné rozhodnutí potvrdila, čímž i své rozhodnutí zatížila vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Dle ustálené správní judikatury je třeba se v případech ukončování přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU skutečně důkladně zabývat všemi okolnostmi, pokud jde o možný dopad rozhodnutí do soukromé sféry cizince. Posuzování přiměřenosti nelze v žádném případě redukovat toliko na absenci vztahu, na základě kterého byl původně přechodný pobyt udělen. Takovýto postup by byl logicky v rozporu s účelem a systematikou zákona, neboť podmínka přiměřenosti představuje negativní podmínku možnosti rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu vydat. Zkoumání přiměřenosti tedy přichází teprve a jediné právě v situaci, kdy správní orgán dospěje k závěru, že důvod ukončení pobytu dán je. Žalobkyně má za to, že správní orgán I. stupně dostatečně neprověřil okolnosti svědčící pro nepřiměřenost napadeného rozhodnutí a žalovaná pak pochybila, jestliže příslušnou odvolací námitku neshledala důvodnou a nepřiměřené rozhodnutí aprobovala.

Vzhledem ke všemu výše uvedenému je žalobkyně toho názoru, že napadené rozhodnutí stejně jako řízení, které předcházelo jeho vydání, je zatíženo nezákonností, a proto navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované

Žalovaná uvedla, že podnětem pro zahájení správního řízení o ukončení přechodného pobytu bylo čestné prohlášení účastnice řízení, ve kterém uvedla, že od 29. 3. 2015 nesdílí společnou domácnost s druhem M.S., nar. ..., státní příslušnost Italská republika a také čestné prohlášení pana M.S. o tom, že spolu žili zhruba po dobu dvou let, a že žalobkyně si během večera dne 30. 3. 2015 převzala všechny věci a opustila byt. Protože již netvoří pár, požádal pan M.S. o zrušení jejího povolení k pobytu. Jsou zde tedy dány důvody pro zahájení

správního řízení podle § 87f odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Z provedeného dokazování v rámci řízení byl správním orgánem I. stupně dne 22. 9. 2015 sepsán protokol s účastníky řízení o výsledku žadatele podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a s panem M.S. protokol o svědecké výpovědi.

Žalovaná uvedla, že za důvod podle § 87f odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, je třeba považovat též situaci, kdy dojde k ukončení faktického partnerského vztahu (vztah druh-družka, včetně faktického vztahu dvou osob stejného pohlaví), který byl při vydání povolení k přechodnému pobytu posouzen jako vztah podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Obdobně jako u vztahu manželského (a registrovaného partnerství) se však i na vztah druha-družky, resp. na ukončení přechodného pobytu z důvodu zániku tohoto vztahu, uplatní výjimka o zachování práva pobytu uvedená v § 87f odst. 2 písm. c) body 1 a 2 (svěření dítěte občana EU do péče nebo přiznání pravidelného osobního styku s dítětem občana EU, anebo pokud před zánikem vztahu druha-družky tento vztah trval alespoň 3 roky a v době jeho trvání měl rodinný příslušník občana EU povolen pobyt na území alespoň 1 rok). Logickým výkladem § 87f odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, podle kterého je důvodem k ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka situace, kdy dojde k zániku manželství (jakožto institucionalizovaného svazku dvou osob) rozvodem, lze dospět závěru, že tím spíše je třeba považovat za důvod ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka situaci, kdy dojde k zániku vztahu, který byl postaven pouze na faktickém svazku, aniž by bylo uzavřeno manželství nebo registrované partnerství. Ke stejnému závěru lze dospět též eurokonformním výkladem tohoto ustanovení v návaznosti na čl. 14 Směrnice 2004/38/ES (zachování práva pobytu těchto osob směrnice přímo neřeší, pouze požaduje, aby nadále byly splněny podmínky pro jejich pobyt). Nejde tedy o analogii v neprospěch, ale o přípustný extenzivní logický a eurokonformní výklad. S ohledem na to má žalovaná za to, že právní důvod vydání napadeného rozhodnutí byl jednoznačně dán. Žalovaná ve zbytku odkázala na napadené rozhodnutí a navrhovala, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Jednání před soudem

Zástupce žalobce při jednání před soudem dne 14. 6. 2017 setrval na svých dosavadních tvrzeních uvedených v žalobě. Žalovaná se s omluvou k jednání nedostavila.

V.

Posouzení věci soudem

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně vydal dne 2. 6. 2015 oznámení o zahájení správního řízení ve věci ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87f odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Podnětem pro zahájení správního řízení bylo čestné prohlášení žalobkyně, ve kterém uvedla, že již nežije se svým bývalým druhem, panem M.S. , ve společné domácnosti, a také čestné prohlášení jmenovaného druha o tom, že spolu žili zhruba po dobu dvou let, ale dne 30. 3. 2015 si žalobkyně převzala všechny věci a opustila byt. Dne 7. 9. 2015 provedl správní orgán výslech svědka (bývalého druha) pana M.S. ve věci řízení o udělení povolení k trvalému pobytu žalobkyně. Pan M.S. uvedl, že se žalobkyní byl zhruba 2 roky. Rozešli se někdy kolem března 2015. V jeho bytě zůstala do konce března 2015. V kontaktu již nejsou. Téhož dne byl sepsán protokol o výslechu žalobkyně ve věci řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně v rámci výslechu uvedla, že bydlí se svou sestrou – V.R. Dále konstatovala, že pracuje jako operátorka. Vrátit domů se nemůže, neměla by tam práci. Skutečnosti ohledně vztahu korespondovaly s výpovědí bývalého druha. Dne 1. 10. 2015 a 2. 10. 2015 byly provedeny pobytové kontroly. V místě bydliště hlídka Policie ČR nikoho nezastihla. Při pobytové kontrole v místě výkonu zaměstnání pak Policie ČR hovořila s pracovnící z personálního oddělení, která uvedla, že žalobkyni zná a pracuje u nich jako operátorka od 26. 11. 2014. Žalobkyně v rámci správního řízení reagovala na výzvu o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Uvedla, že nebyla naplněna skutková podstata zakládající důvod ukončení přechodného pobytu, zároveň podotkla, že v podstatě hlavní důkaz v rámci řízení nebyl pořízen v rámci tohoto řízení, ale v rámci řízení o vydání povolení k trvalému pobytu, z toho důvodu navrhla doplnění svého výslechu a výslechu bývalého druha. Správní orgán I. stupně dne 31. 5. 2016 vydal rozhodnutí a ukončil žalobkyni přechodný pobyt na území ČR dle § 87f odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců a dle § 87f odst. 3 téhož zákona ji stanovil lhůtu k vycestování z území ČR 30 dnů. Žalobkyně proti prvoinstančnímu rozhodnutí podala odvolání ze dne 4. 7. 2016, kde převážně namítala nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, poukázala na § 2 odst. 3 správního řádu a zásadu *in favorem libertatis*. Dále namítala porušení § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná neshledala uvedené námitky důvodné, odvolání zamítla a prvoinstanční rozhodnutí dne 1. 6. 2016 potvrdila.

Dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, se uvádí, že „*Ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.*“

Dle § 87f odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, se stanoví, že „*Ministerstvo dále ukončí rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie přechodný pobyt na území, pokud manželství s občanem Evropské unie zaniklo na základě pravomocného rozhodnutí soudu o rozvodu manželství nebo o prohlášení manželství za neplatné; to neplatí jestliže rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie bylo rozhodnutím příslušného orgánu nebo dohodou manželů svěřeno do výchovy dítě občana Evropské unie nebo mu bylo přiznáno právo pravidelného osobního styku s dítětem občana Evropské unie pouze na území, nebo před zahájením řízení o rozvodu nebo řízení o prohlášení manželství za neplatné toto manželství trvalo alespoň 3 roky a v době trvání manželství měl rodinný*

příslušník občana Evropské unie na území povolen pobyt nejméně 1 rok, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života rodinného příslušníka.“

V.1 Nesprávné zákonné ustanovení

Žalobkyně namítala, že správní orgán I. stupně nerozhodoval dle právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu. Správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí dne 31. 05. 2016 a pobyt žalobkyni ukončil dle § 87f odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, když přitom toto ustanovení v rozhodném znění neupravuje důvod pro ukončení přechodného pobytu, nýbrž naopak upravuje výjimku z důvodů pro ukončení pobytu, které jsou upraveny v § 87f odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Soud k této námitce uvádí, že žalovaná postupovala správně, jestliže nezasáhla do prvoinstančního rozhodnutí, neboť na základě zákona č. 314/2015 Sb., který byl účinný od 18. 12. 2015, se stanoví, že „Řízení podle zákona č. 326/1999 Sb., zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené, se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“ Správní orgán I. stupně zahájil řízení dne 2. 6. 2015, tedy před nabytím účinnosti shora uvedené novely, proto správní orgány postupovaly zcela v souladu se zákonem, kdy použily předmětná ustanovení ve znění účinném do 17. 12. 2015, i když rozhodovaly po tomto datu. Soud proto uvedenou námitku neshledal důvodnou.

V.2 Směrnice Rady EU 2004/38/ES

Žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je v rozporu s účelem a smyslem Směrnice 2004/38/ES, dále uvedla, že tato směrnice požaduje, aby byl zachován pobyt osob v situaci, v jaké se právě žalobkyně nachází.

Soud poukazuje na čl. 3 odst. 2 písm. b) Směrnice 2004/38/ES, který stanoví „Aniž je dotčeno právo volného pohybu a pobytu dotčených osob, které tyto osoby již případně mají, usnadňuje hostitelský členský stát v souladu se svými vnitrostátními předpisy vstup a pobyt těchto osob: partnera, se kterým má občan Unie řádně doložený trvalý vztah.“

Soud uvádí, že za důvod dle § 87f odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců je třeba považovat též situaci, kdy dojde k ukončení faktického partnerského vztahu, tedy vztahu druh – družka, který byl při vydání povolení k přechodnému pobytu posouzen jako vztah dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Obdobně jako u vztahu manželského se i na vztah druh – družka vztahují výjimky o zachování práva pobytu uvedená v § 87f odst. 2 písm. c). V projednávané věci není sporu, že žalobkyně byla družkou pana M.S. Od 4. 2. 2014 měla žalobkyně povolený přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU a spolu s bývalým druhem bydlela ve společné domácnosti. Ustanovení § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců je nutno vykládat v souladu s čl. 2 odst. 2 a čl. 3 Směrnice 2004/38/ES, které definují kategorie osob, které jsou považovány za rodinné příslušníky občanů EU. Tato směrnice vymezuje

obdobný partnerský vztah v okruhu tzv. oprávněných osob v čl. 3 odst. 2 písm. b). Slovo partner přitom tato směrnice užívá pro vztah rodinný, tudíž jeho obsahem je souhrn vzájemných práv a povinností vyplývajících ze zákona manželům. Uvedené ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců nicméně obsahuje dvě podmínky 1) cizinec žije s občanem Evropské unie ve vztahu obdobném vztahu rodinnému, 2) žije s ním ve společné domácnosti. Obě podmínky přitom musejí být splněny současně. V případě žalobkyně není rozporné, že partnerský vztah mezi žalobkyní a jejím bývalým druhem byl již ukončen, žalobkyně se od bývalého druha odstěhovala, tudíž ji již nelze považovat za rodinného příslušníka občana Evropského unie, jinak řečeno žalobkyně již nesplňuje podmínku trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému s občanem Evropské unie.

Ustanovení čl. 13 Směrnice 2004/38/ES ale také upravuje i zachování práva pobytu rodinných příslušníků v případě rozvodu, prohlášení manželství za neplatné nebo ukončení registrovaného partnerství. Podle odstavce 2 tohoto článku mimo jiné platí, že rozvod manželství s občanem EU nevede ke ztrátě práva pobytu jeho rodinných příslušníků, kteří nejsou státními příslušníky žádného členského státu, pokud je splněno několik směrnicí 2004/38/ES stanovených podmínek. Jednou z nich je, že manželství trvalo před zahájením řízení o rozvodu alespoň tři roky, z toho nejméně jeden rok v hostitelském členském státě. V projednávané věci je však nesporné, že žalobkyně měla partnerský vztah s občanem EU pouze necelé dva roky, tudíž není možné aplikovat tento článek na daný případ, tedy nejsou splněny podmínky čl. 13 odst. 2 písm. a) Směrnice 2004/38/ES, resp. § 87f odst. 2 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Soud uvádí, že neshledal napadené rozhodnutí v rozporu se Směrnicí 2004/38/ES, tudíž shora uvedenou námitku považuje za nedůvodnou.

V. 3 Přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života

Žalobkyně namítala, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou zcela zjevně nepřiměřená, pokud jde o dopad do soukromého a rodinného života.

Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí poukázal na to, že ukončení přechodného pobytu žalobkyně je sice zásahem do jejího soukromého a rodinného života, avšak nikoli nepřiměřeným. Správní orgán I. stupně při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí se zabýval pobytovou historií žalobkyně, poukázal na to, že žalobkyně není s bývalým druhem v kontaktu, a že z předešlého vztahu se nenarodilo dítě. Dále se prvostupňový správní orgán zabýval věkem žalobkyně, možností získat zaměstnání v zemi původu i jejími rodinnými a majetkovými vazbami. Na závěr správní orgán I. stupně odkázal na judikaturu českých soudů, a to na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008 – 71 a na nálezh Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04.

Žalovaná v napadeném rozhodnutí shledala nedůvodnou námitku žalobkyně týkající se přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Žalovaná uvedla, že žalobkyně v odvolání nekonkretizovala skutkové okolnosti, na jejichž základě učinila závěr, že prvostupňové rozhodnutí je nepřiměřené. Žalovaná tedy odkázala na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které se zabývá ukončením vztahu s panem M.S., délkou jejich vztahu,

bezdětnost tohoto partnerství, absenci vazeb v ČR a zcela se s jeho odůvodněním přiměřenosti ztotožnila.

V obdobné pozici je i zdejší soud, neboť má za to, že informace, které měly správní orgány k dispozici, podrobily dostatečné komplexní úvaze v té míře konkrétnosti či spíše obecnosti, ve které se vyskytly, a k nimž se dostaly. Zdejší soud také odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2014, čj. 1 Azs 45/2014 – 41, který uvádí, že správní orgány při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí nejsou povinny v odůvodněních vyjmenovat veškerá kritéria obsažená v § 174a zákona o pobytu cizinců a aplikovat je na projednávaný případ. Přiměřenost dopadů rozhodnutí je však nezbytné posoudit komplexně, na základě informací zjištěných v konkrétní věci. Soud má tedy za to, že správní orgány posoudily otázku přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života dostatečně, když všechny shora uvedené skutečnosti vzaly v potaz a shledaly, že se nejedná o nepřiměřený zásah do života žalobkyně. Soud proto neshledal shora uvedenou námitku důvodnou.

V. 4 Ostatní námitky

V žalobě byly dále obsaženy pouze obecné námitky ke způsobu vedení řízení, kdy žalobkyně namítala, že žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu a její rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu a zároveň bylo v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně také namítala, že při vydání rozhodnutí v obou stupních byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení § 2 a § 4 správního řádu. Žalobkyně také obecně namítala, že žalovaná nedostatečně přezkoumala zákonnost napadeného rozhodnutí a uvedla, že napadené rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti, dále namítala nedostatečně zjištěný skutkový stav.

Soud k výše uvedenému uvádí, že žalobkyně konkrétně neuvedla, v čem přesně spatřuje ono porušení uvedených ustanovení. Naprostá obecnost uvedených žalobních námitek brání tomu, aby se jimi soud podrobně zabýval. Soud pouze na okraj uvádí, že správní orgány při zjišťování skutkového stavu vycházely zejména z čestného prohlášení žalobkyně a z čestného prohlášení bývalého druha žalobkyně, pana M.S., z protokolu o výsledku žalobkyně, z protokolu o výsledku bývalého druha žalobkyně, dále z pobytových kontrol a cizineckého informačního systému. V průběhu správního řízení nebyl vysloven požadavek na provádění jiných důkazů či opatřování jiných podkladů pro vydání rozhodnutí. Informace které byly shromážděny z výsledků nebo z čestných prohlášení považuje i soud za dostatečné, vzájemně nejsou rozporné, zároveň jsou posílené o informace z cizineckého informačního systému a z pobytových kontrol. Na závěr soud tedy konstatuje, že neshledal jakékoli porušení namítaných ustanovení a nelze správním orgánům vytknout porušení základních zásad řízení před správními orgány. Skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2 a § 4 správního řádu. Napadené rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno podle požadavků § 68 odst. 3

správního řádu i v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu. Soud tedy neshledal shora uvedené námitky důvodné.

VI.

Rozhodnutí soudu

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).*

V Plzni dne 14. června 2017

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková